

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Ehatahed

Blackberry saare romaan
3. raamat

Susan Mallery
EVENING STARS
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Susan Macias Redmond
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01284615
ISBN 978-9949-25-659-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Naistele minu elus.

Täna teid selle eest, et teist on saanud minu „südameõed”.

Täna teid armastuse ja toetuse eest, sõpruse, naeru, nõuannete ja hoole eest. Täna, et olete olnud mulle toeks, minusse uskunud ja mulle otse välja öelnud, kui ma olen liikunud vales suunas.

See raamat on teile. Sügavaima armastusega.

ESIMENE PEATÜKK

Vaagides, kas panna selga särk Betty Boopiga* või värviliste südametega, leidis Nina Wentworth, et täna on Betty Boopi sorti päev. Ta tõmbas lühikeste varrukatega särgi üle pea ja suundus vannitoa poole juba enne, kui särgikangas jõudis ta puusadele langeda.

„Ära liibu, ära liibu,” korrutas Nina peegli ees juukseharja võttes.

Särk istus seljas just nii nagu vaja, nii et mõni sentimeeter jäi veel ruumi. Nina ohkas kergendatult. Eelmise õhtu kolm šokolaadikooki ja üsnagi suur klaas punast veini polnud ta puusadele istunud. Ta oli selle eest tänulik ja otsustas hiljem trenaažööril patte kahetseda. Või vähemalt töötada, et ei söö rohkem kui ühe šokolaadikoogi korraga.

Harjanud kümme sekundit juukseid, kulutanud ühe minuti patsi punumisele, ja ta blondid juuksed olidki kenasti korras. Ta

* Džässiajastut karikeeriv multifilmitegelane. *Tõlk.*

sööstis esikusse ja sealt edasi kööki, kust haaras autovõtmed ja oleks peaaegu köögiuksest väljunud, kuid just siis, kui ta lingist võttis, helises toas telefon.

Nina heitis pilgu telefonikellale. Kõigil tema maailma inimestel – nii sõpradel, sugulastel kui töökaaslastel – olid mobiiltelefonid. Vaid üksikud kõned tulid ajast ja arust lauatelefonile. Nina läks katastroofiks valmistudes tuldud teed tagasi.

„Halloo?”

„Tere, Nina. Siin Jerry pandimajast. Avasin just ukсед ja siin on üks proua, kes üritab müüa mulle tervet kastitait prahti, seda et, asju. Mulle tundub, et need pärinevad sinu poest.”

Nina sulges oiet maha surudes silmad. „Pakun, et pisut üle kahekümne, lillade triipudega punased juuksed ja kaelal mingi imeliku linnu tätoveering?”

„Just täpselt. Ta vahib mind maruvihase pilguga. Mis sa arvad, kas ta võib olla relvastatud?”

„Loodetavasti mitte.”

„Ma loodan ka.” Jerry hääl polnud just eriti murelik. „Mis ta nimi on?”

„Tanya.”

Kui Ninal oleks olnud rohkem aega, oleks ta siiasamasse põrandale kokku vajunud. Kuid tal oli vaja päristööle jõuda. Tööle, mil polnud vähimatki pistmist tema pere antiigipoe nimelise katastroofiga.

„Kas lasid emal ta tööle võtta?” küsis Jerry.

„Jah.”

„Sul oleks võinud rohkem aru peas olla.”

„Ongi. Helistan politseisse ja palun neil Tanyale järele tulla. Kas sul õnnestub teda seni seal kinni hoida?”

„Muidugi.”

„Tore. Ja ma tulen pärast tööd oma asjadele järele.”

„Ootan sind,” lubas Jerry.

„Täna.”

Nina pani toru hargile ja jooksis auto poole. Kui telefon oli Bluetoothiga ühenduse saanud, helistas ta politseisse ja selgitas juhtunut.

„Jälle?” küsis asešerif Sam Payton muigvel häälega. „Kas sa lasid emal ta tööle võtta?”

Nina tagurdas ettevaatlikult maja eest tänavale. Jerry huumoriga saab hakkama. Jerry oli kogu elu siin elanud ja temal oli lubatud Nina kallal aasida. Aga Sam oli sisuliselt alles uustulnuk. Tema polnud pilkamisõigust veel välja teeninud.

„Kuule, ma olen aus maksumaksja, kes teatab seaduserikkumisest,” ütles ta.

„Selge-selge. Juba panen kirja. Mis ta varastas?”

„Ma ei küsinud. Ta on pandimajas.”

„Tean, kus see on,” vastas Sam. „Lähen uurin asja lähemalt.”

„Täna.”

Nina katkestas kõne enne, kui Sam jõudis talle töölevõtmise kohta nõuandeid jagama hakata, ja keeras mäest üles. Hommik oli selge. Vaikse ookeani looderanniku varakevade kohta oli see üsnagi kummaline. Tavaliselt tulid ilusad ilmad alles suve poole. Läänes helkis sinine vesi. Idas oli manner, Washingtoni osariik.

Mida kõrgemale ta jõudis, seda ilusamaks muutus vaade, kuid mäe otsa vana maja ette parkides ei tulnud talle pähegi taeva ja ookeani imelist kombinatsiooni imetleda.

Ta astus krapsakal sammul ukse poole, kust pääses nii bossi eluruumidesse kui ka vastuvõttu. Doktor Andi, nagu teda siin kutsuti, oli saarel populaarne lastearst. Kui päris täpne olla, siis ainus lastearst. Andi oli saarele kolinud aasta eest, avanud

septembris praksise ja sellest ajast peale oli tal patsiente küllaga. Ühtlasi oli Andi verivärsk abielunaine ja lisaks sellele ka kaks kuud lapseootel.

Nina keeras ukse lukust lahti ja astus sisse. Ta pani tuled põlema, heitis pilgu termostaadile ja lülitas sisse vastuvõturuumi kolm arvutit.

Pannud käekoti kappi, logis ta sisse aegade broneerimise programmi ja nägi, et päeva esimene patsient oli aja tühistanud. Andil on selle üle kindlasti hea meel: nüüd on tal rohkem aega mootorkäima saada. Andi maadles endiselt hommikuste iiveldushoogudega.

Nina heitis kiire pilgu e-kirjadele, saatis mõne edasi raamatupidajale-büroojuhatajale ja läks siis puhkeruumi kohvi tegema. Vähem kui viis minutit pärast kohale jõudmist ronis ta juba trepist üles bossi korteri poole.

Nina koputas uksele ja avas selle kutset ootamata. Ta leidis ilusa ja pikakasvulise tumedate lokkis juustega Andi köögilaua ääres istumas ja kätega peast kinni hoidmas.

„Kas sul on ikka veel paha?“ küsis Nina kapi poole minnes.

„Tere, on jah. Ma ei oksenda, aga mul on kogu aeg niisugune tunne, et nüüd kohe hakkab.“ Ta tõstis sisse hingates pea. „Kas sa jood kohvi?“

„Jah.“

„Tunnen kohvist puudust. Ma olen omadega täiesti läbi. Pean vanemate käest esivanemate kohta uurima. Tundub, et ma ei pärine sitkete suguvõsast.“

Nina võttis kapist kruusi, valas selle vett täis ja pani mikrolaineahju. Siis tõi ta sahvrist teepaki.

„Ma ei taha ingveriteed,“ ägas Andi. „Palun ära tee seda. Ma ei talu seda.“